

„Nem mindenki, aki azt mondja nekem: »Uram, Uram!«, megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.” (Mt 7,21)

Máté evangéliumának ez a mondata a Hegyi beszéd végén hangzik el. Jézus ebben a beszédében kinyilvánítja a boldogságokat, majd pedig arra hívja hallgatóit, hogy ismerjék fel Isten szerető közelségét, és cselekedjenek eszerint: ismerjék fel, hogy ha az Atya akaratát tesszük, az azonnal elvezet az Ő Országába, a teljes közösségre vele.

„Nem mindenki, aki azt mondja nekem: »Uram, Uram!«, megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.”

De vajon mi Isten akarata? Hogyan ismerhetjük fel?

Chiara Lubich így írja le felfedezését: „[...] Isten akarata, Isten hangja, mely folyamatosan szól és hív bennünket. Egy isteni aranyszál, jobban mondva aranyszóttas, mely átjárja egész földi életünket és nemcsak a földi életünket. Isten ilyen módon fejezi ki szeretetét. Szeretetét, mely válaszra vár, hogy csodáit megvalósíthassa életünkben. Isten akarata az, amivé nekünk válnunk kell. A mi igazi létünk. A teljes megvalósulásunk. [...] Ismételjük tehát minden pillanatban, Isten minden akaratával kapcsolatban, akár fájdalmas, akár örömteli, akár közömbös: »legyen meg«. [...] Ez a két egyszerű szó hatalmas lendületet fog adni, mint egy ugródeszka, ahhoz, hogy szeretettel, tökéletesen és teljes odaadással tegyük, amit tennünk kell. [...] Így pillanatról pillanatra kiteljesítjük életünk csodálatos, egyetlen, megismételhetetlen mozaikját, melyet Isten öröktől fogva elgondolt mindannyiunk számára. Ő, Isten, akinek csak szép, nagy, hatalmas dolgokat tulajdonítanak, amelyben minden kicsi rész, mint például egy szeretet-tett értelmet nyer és ragyog, mint ahogy a kicsi tarka virágoknak is megvan a helyük a természet egészének végtelen szépségében.”[1]

„Nem mindenki, aki azt mondja nekem: »Uram, Uram!«, megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.”

Máté evangéliuma szerint a keresztények legfőbb törvénye az irgalom, ez adja meg Isten iránti szeretetünk és minden vallási cselekedetünk teljességét.

Ez az ige a konkrét cselekedetek által segít megnyitni a bizonyosan személyes és bensőséges kapcsolatunkat Istennel a testvérek felé. Arra indít, hogy önmagunkból kilépve kiengesztelődést és reményt vigyünk másoknak.

Heidelbergi gyerekek mesélik az alábbiakat Németországból: „Hogyan mondhatnánk el a társainknak, hogy a boldogság kulcsa önmagunk odaajándékozása másoknak? Ebből a kérdésből kiindulva született meg a kezdeményezésünk »egy óra boldogság« címmel. Az ötlet nagyon egyszerű, arról van szó, hogy havonta legalább egy órára tegyünk boldoggá valakit. Azokkal kezdtük, akiről úgy gondoltuk, hogy a legnagyobb szükségük van a szeretetünkre, bejelentkeztünk, és mindenütt tárt kapukkal vártak. Így jutottunk el egy parkba, ahová toloszékes idős embereket vittünk sétálni. Aztán az egyik kórházba, ahol beteg gyerekekkel játszottunk és mozgássérültekkel sportoltunk. Ezek az emberek nagyon örültek, de ahogy az akció címe is mondja, mi még boldogabbak voltunk. És a barátaink, akiket magunkkal hívtunk? Először kíváncsian figyeltek, de mióta ők is megpróbálták örömet szerezni, egyetértének velünk, hogy boldoggá tesz, ha boldogságot ajándékozunk.”

Letizia Magri

[1] C. Lubich, telefonkörkapcsolás, 1992. február 27., in *Conversazioni in collegamento telefonico*, szerk. M. Vandeleene (Opere di Chiara Lubich 8/1; Città Nuova, Roma 2019) pp. 446-448.

forrás: fokolare.hu